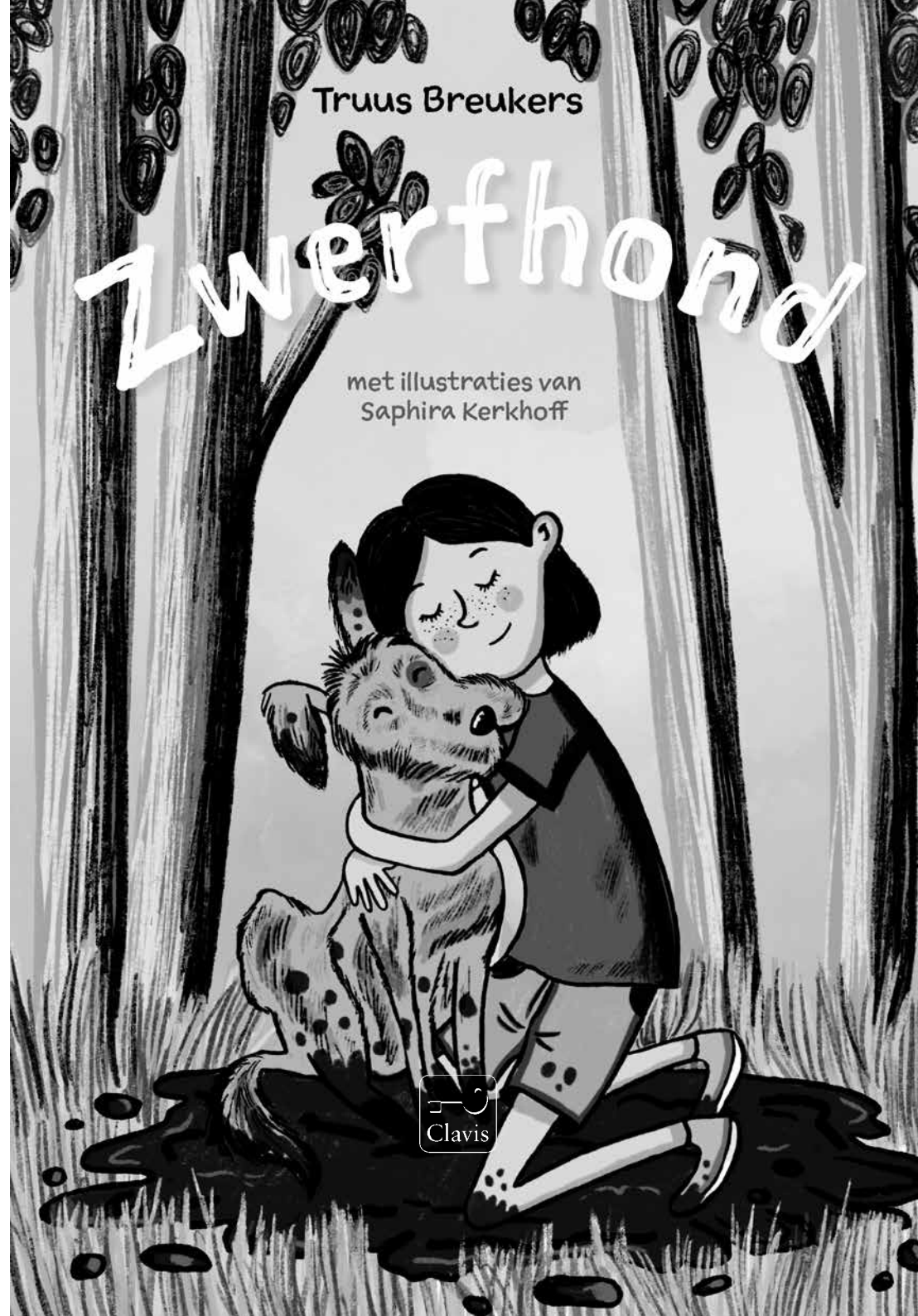

Truus Breukers

Zwerfhond

met illustraties van
Saphira Kerkhoff

Ander werk van Truus Breukers bij Clavis

Wolfje en de oude geit

1

Voor Vera

Truus Breukers
Zwerfhond

© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Illustraties: Saphira Kerkhoff

Trefw.: vriendschap, hond, kamperen, echtscheiding

NUR 282

ISBN 978 90 448 4495 5

D/2022/4124/174

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

Mam? Ik wil 'm niet.
'Wat wil je niet?'

Ik bijt op mijn lip. 'Willem.'

Verbaasd laat mama het stuur van de auto even los. 'Wat krijgen we nou?' Ze kijkt met grote ogen naar mij in de achteruitkijkspiegel. 'Dat hadden we toch afgesproken? Toen we het over de vakantie hadden, vonden jullie het alle drie goed!'

Bij elke bocht word ik misselijker. Als ik maar niet moet overgeven. We zijn onderweg naar Frankrijk, waar we gaan kamperen bij een boerderij. Ik heb he-le-maal geen zin in deze vakantie. Want sinds kort heeft mama een vriend, en die komt ook! Dat was hun idee. Ze denken dat we op die manier met z'n allen aan elkaar kunnen wennen. Nou moet ik twee weken zien door te komen met iemand die ik niet zie zitten. En ook nog mama met hem delen. Daar heb ik nóg minder zin in.

Vorig jaar zijn mama en papa gescheiden. Hoe stom is dat? Ze hielden toch van elkaar? Ze hebben Joep, Hein en mij toch? Nou dan? Ik snap nog steeds niet waarom ze uit elkaar moesten gaan. Ik begrijp niks van volwassenen. Mijn broers zeggen er niet veel over, maar ik vind het nog altijd vreselijk.

'Ik wil liever met ons vieren,' zeg ik met piepende stem. 'Niet

5

met Willem.' Ik durf niet goed te zeggen dat ik hem raar vind. Dat hij zo anders dan papa is. Dat ik papa mis. Dat papa maar gewoon weer thuis moet komen wonen, zodat het weer als vroeger is ...

Mama richt haar blik weer op de weg en blijft even stil. Na een tijdje slaakt ze een diepe zucht. 'Tja, nu zijn we er bijna, Lara. We gaan het tóch maar proberen.'

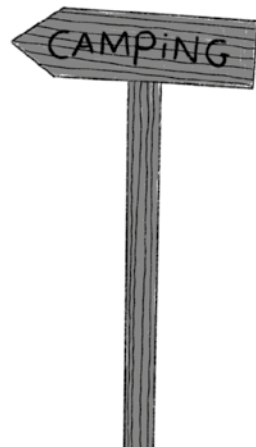
Ik maak een protesterend geluid. Joep, die naast mama zit, draait zich naar me om: 'Niet zeuren, zusje.'

Verontwaardigd kijk ik mijn grote broer aan. 'Doe niet zo bezig!'

'Laat haar maar,' sust mama. Hein zit naast me op de achterbank en trekt een gek gezicht. Wat betekent dat nou weer? Ik trek dezelfde grimas naar hem, pers mijn mond tot een streepje en zeg de rest van de reis niks meer. De misselijkheid blijft zeurend rondhangen in mijn lijf.

Een uurtje later rijden we een onverharde weg op. Aan het eind ligt een groot huis, omringd door bomen. 'We zijn er,' knikt mama.

'Eindelijk!' roepen de jongens. Ze springen uit de auto en rennen ervandoor. Mama gaat zitten appen op haar telefoon. Ik heb tijd nodig om bij te komen van de lange reis over al die kronkelwegen. De frisse lucht helpt tegen het nare gevoel in mijn buik. Ik kijk om me heen. Goh, het ziet er hier zo anders uit dan bij ons. Ik kan heel ver kijken, want we staan op een heuvel. Het landschap rondom is golvend en groen. De boerderij zelf is gebouwd van grote brokken gele steen; het gebouw lijkt heel oud.

In de tuin bloeien onbekende bloemen in allerlei kleuren. Een vrouw staat de was op te hangen aan lange waslijnen. In de verte kan ik een bos zien liggen en een meer, dat oplicht in de middagzon. In de wei lopen lichtbruine koeien met dikke uiers en daarnaast is een veld met bomen, waar her en der tenten staan.

Een oudere man komt naar ons toe en zegt: 'Bonzjoer!' Waarschijnlijk is hij de boer, want hij wijst ons waar we de tent mogen neerzetten. Mama spreekt Frans terug. Wat gek om haar in een andere taal te horen praten. Dat doet ze zonder moeite, maar ik versta er geen woord van.

In de verte roept iemand mama's naam. Ze draait zich om, begint overdreven te zwaaien en rent op de man af.

'O nee!' kreun ik. 'Die vent is al hier!'

'Dat kon je weten,' merkt Joep nuchter op.

'Daarachter staat zijn motor!' wijst Hein enthousiast.

Willem komt met mama aangewandeld. Hij steekt zijn hand naar ons op: 'Hoi jongens!'

'En meisje,' mompel ik, maar dat hoort niemand.

Hij knikt me toe.

Met een kortaf 'hoi' beantwoord ik zijn groet. Meteen daarna richt ik mijn blik op de grond, alsof daar iets belangrijks te zien

is. Ik zie dat mama naar me kijkt, maar dat negeer ik. Terwijl Willem een praatje met de jongens gaat maken, gluur ik zo onopvallend mogelijk naar hem. Hij heeft een kapotte spijkerbroek en een wit t-shirt aan. Eroverheen draagt hij een ruim gebreid vest met Noorse patronen. Ik vind dat hij op een zeerover lijkt, met die wilde blonde haren en die rossige baard. Het ergste is die stomme oorbel in één oor, zo'n ring die in z'n oorlel geklemd zit. Het gat is zo groot dat je er een pen doorheen kunt steken! Waarom erger ik me zo aan die kerel?

Intussen begint hij mama te helpen met de auto uitladen en de tent opzetten. Van vrienden heeft mama een grote tent geleend, waarin we met ons vieren kunnen kamperen. Binnenin zijn twee gedeeltes om te slapen, een jongenstent en een meisjestent. Willem heeft zijn eigen tent ergens anders staan. Gelukkig niet náást ons! Hij vraagt welke spullen hij zal uitpakken en zet alles op de plaats die mama aanwijst. Daarna gaat hij de stroom aansluiten en water halen. Wat een uitslover! We hebben nog nooit gekampeerd, en ineens vindt mama dat blijkbaar leuk.

De jongens, blij dat ze niets hoeven te doen, zijn gaan voetballen. Willem is inmiddels naar hen toe gelopen en speelt doelman. Ik had ook graag willen voetballen, maar omdat hij meedoet heb ik geen zin meer. Ik rommel wat tussen mijn knutselspullen. Ik voel me opnieuw een beetje misselijk worden. Mama merkt het – hoe doet ze dat toch? – en komt me een knuffel geven. Ik draai ongedurig met mijn schouders als mama over mijn rug wrijft.

‘Ga maar lekker spelen, meisje.’

‘Met wie dan?’

‘Er zijn vast andere kinderen hier.’

‘Vast niet.’

2

Knorrig loop ik langs de tenten, die her en der tussen de bomen zijn opgesteld. Willems tent staat aan de rand van het veld in de buurt van het bos. Het is een eindje lopen naar die van ons, maar toch is het mij niet ver genoeg.

Vannacht was het koud en vochtig. Wie gaat er nou voor de lol op een matje op de grond liggen? Met alleen twee lappen stof tussen binnen en buiten? Toen ik eindelijk goed lag, hoorde ik vreemde geluiden die ik nooit eerder had gehoord. Het was best eng en daarom kon ik niet in slaap komen. Gelukkig ligt mama naast me, maar toch. Alles is zo anders hier. Kamperen is afzien. Het is vast een idee van die stomme Willem. Pfff ... En dit is pas het begin van deze zogenaamde vakantie. Het lijkt meer op veertien dagen straf.

Ik blijf een tijdje met mijn rug tegen een boom aan hangen en staar voor me uit. Mijn gedachten vliegen terug naar wat er in het afgelopen jaar allemaal is gebeurd.

Zolang ik me kan herinneren maakten mama en papa wel eens ruzie, maar daarna deden ze altijd weer gewoon. Net als de jongens en ik, dus zo erg was het allemaal niet. Onenigheid, dat hebben alle ouders toch wel eens? Maar ineens zeiden ze dat ze niet meer gelukkig waren samen. Daarom wilden ze een tijdje apart wonen om na te denken. Hoezo, waarover dan? Papa ging